

מיכאיל ראשקובן

תשובה למרגריטה אליגר

На Ваш вопрос ответить не умея,
Сказал бы я: нам беды суждены.
Мы виноваты в том, что мы – евреи.
Мы виноваты в том, что мы умны.

Мы виноваты в том, что наши дети
Стремятся к знаниям, к мудрости земной.
И в том, что мы рассеяны по свету
И не имеем родины одной.

Нас сотни тысяч, жизни не жалея,
Прошли бои, достойные легенд,
Чтоб после слышать: «Это кто? – Евреи! –
Они в тылу сражались за Ташкент!»

Чтоб после мук и пыток Освенцима,
Кто смертью был случайно позабыт,
Кто потерял всех близких и любимых,
Услышать вновь: «Вас мало били, жид!»

Не любят нас за то, что мы – евреи,
Что наша ВЕРА – остов многих вер...
Но я горжусь, а не жалею,
Что я еврей, товарищ Алигер!

Нам не забыть: среди самых ненавистных
Первейшими с жестокостью тупой
Эсэсовцы «жидов» и «коммунистов»
В Майданек угоняли на убой...

А наши дети гибли вместе с нами
У матерей несчастных на руках,
Протягивая ручки к нам сквозь пламя,
Кричали: «Мама! Мама!» и слезами
Лишь ярость вызывали в палачах...

Нас удушить хотели в грязных гетто,
Замучить в тюрьмах, в реках утопить,

מיכאיל ראשקובן

התשובה למרגריטה אליגר

צרות רבות נפלו לא פעם עלינו,
אך אין לי שום תשובה ברוחה, גברתי.
כן, אנו יהודים. זו אשמתנו –
גם אשמתך, אכן גם אשמתי.

כולנו אשמים, כי אף ילדינו
רוצים לקלוט חוכמה של החיים.
כי בעולם כולו פזור עמנו
ומדינה חסרה ליהודים.

עברנו סבל, הוצאות להורג,
נלחמנו בקרבות כגיבורים
בכדי לשמוע: "הם לוחמי העורף,
מפני שסך הכול הם יהודים!"

ומי שבמקרה ניצל בדוחק,
איבד קרובים, נמצא במחנות,
שומע: "יהודון אחד כמוך,
אתה קיבלת לא מספיק מכות!"

לא אוהבים אותנו, כי דתנו
בסיס דתות... אני לא מצטער,
אני גאה להיות חלקיק עמנו
ואין בי צער, גברת אליגר!

האם האנושות את זה זוכרת -
פיצד הנאצים, בין הראשונים,
בגזענות שתומה וכה עיוורת,
כינסו לשחוט, לשרוף היהודים?

נספו הילדים על זרועותיהם
של אימהות באש התנורים.
הושיטו הקטינים כפות ידים,
ובכי שלהם, מחריש אזניים,
גרם לזעם של התליינים...

ניסו בגטאות לחנוק אותנו,
בפלא, להטביע בנהרות,

Но несмотря, но несмотря на это,
Товарищ Алигер, — мы будем жить!

Мы будем жить! И мы ещё сумеем,
Талантами сверкая, доказать,
Что наш народ – гонимые евреи –
Имеет право жить и процветать!

Нам кровь и слёзы дали это право,
Благословили жертвы из могил,
Чтоб наш народ для подвигов, для славы,
Для новой жизни сердце возродил!

Народ бессмертен! Новых Маккавеев
Он породит грядущему в пример...
Да! Я горжусь! Горжусь, а не жалею,
Что я еврей, товарищ Алигер!

אך, בניגוד לך, העם שלנו
אינו מושמד, וכן ממשיך לחיות!

נשארנו בחיים ועוד נצליח
ליצור הפטרונות הקדושים,
למרות הפול נוכל גם להוכיח,
כי אנו זכאים להיות חיים!

קיבלנו את הזכות בדמעותינו
ובגבורה, בדם הקורבנות,
שאף ליבו יצליח שוב עמנו
ואת נפשו לנצח להחיות!

המקבים עוד יוולדו אצלנו
ואף-פעם על-כך לא אצטער -
אני גאה להיות חלקיק עמנו,
מאוד גאה, גברת אליגרא!